tretur, tamen semper obtinet Deus gloriam suam, quæ non minus in bonorum remuneratione, quam in prævaricatorum animadversione perspicitur.

Adde quod licet major hominum pars excidat a perfecta adeptione finis intrinseci, et proprii; tamen non excidit a totali adeptione ejusmodi finis. Etsi enim minor pars hominum pertinget ad visionem Dei; tamen major pars illud assequitur, ut ratiocinari, et vivere secundum rationem possit. Non est autem absurdum, ut minor pars individuorum alicujus speciei, ad perfectam finis proprii consecutionem non perveniat, modo a totali adeptione non excidat.

BIBLIOTECA CENTRAL U.A.N.L.

INDEX

LIBRORUM ET CAPITUM QUÆ IN HOC VOLUMINE CONTINENTUR

DUODECIMA CONTROVERSIA GENERALIS

DE EXTREMA UNCTIONE

LIBER UNICUS

Cap. I. Qui hæretici hoc Sacramentum negarint. 7
II. Probatur ex Scripturis Unctionem infirmorum esse Sacramentum proprie dictum. *id.*
III. Refelluntur Hæreticorum solutiones ad Scripturam citatam. 9
IV. Probatur ex traditione veterum, unctionem infirmorum esse Sacramentum. 13
V. Idem probatur ratione. 15
VI. Solvuntur argumenta adversariorum. 16
VII. De materia, et forma hujus Sacramenti. 18
VIII. De effectu hujus Sacramenti. *id.*
IX. De Ministro, et eo qui suscipit Sacramentum Extremæ unctionis. 19
X. De Cæremoniis 20

CONTROVERSIARUM

DE SACRAMENTO ORDINIS

LIBER UNICUS

Cap. I. Ordinationem vere ac proprie Sacramentum esse novæ legis, qui negaverint ex hæreticis. 21
II. Ordinationem Sacramentum esse demonstratur ex divinis litteris. 23
III. Ordinationem Sacramentum esse, probatur ex traditione. 24
IV. Idem ostenditur ratione. 26
V. Episcopalem Ordinationem Sacramentum esse. *id.*
VI. Diaconatum esse verum Sacramentum. 28
VII. Subdiaconatum esse etiam Sacramentum. 30
VIII. Minores etiam Ordines Sacramenta esse. 31
IX. Manus impositionem ad essentiam Sacramenti Ordinis pertinere. *id.*
X. De effectu hujus Sacramenti. 34
XI. De Ministro. *id.*
XII. De Cæremoniis. *id.*

CONTROVERSIARUM.

DE SACRAMENTO MATRIMONII.

LIBER UNICUS.

Cap. I. De statu quæstionis, et erroribus hæreticorum. 37
II. Matrimonium sacramentum esse, probatur divinis litteris. 38
III. Matrimonium Sacramentum esse, probatur ex Patribus. 41
IV. Probatur ratione, Matrimonium esse sacramentum proprie dictum. 45
V. Solvuntur argumenta adversariorum. 47
VI. De materia, forma, et Ministro Sacramenti Matrimonii. 56
VII. Omne legitimum Matrimonium inter Christianos contractum esse Sacramentum. 59
VIII. Solvuntur argumenta Cani. 61

CONTROVERTIA TERTIA

De unitate conjugii.

IX. De polygamia multarum uxorum successive. 66
X. De polygamia multarum uxorum simul. 68
XI. Solvitur argumentum adversariorum, ex Patriarcharum exemplo ductum. 72

CONTROVERSIA QUARTA.

De matrimonii firmitate.

XII. Matrimonium infidelium solubile esse, etiam quoad vinculum. 77
XIII. Matrimonium ratum, non consummatum, solvi etiam quoad vinculum, per ingressum in religionem. 79
XIV. Matrimonium consummatum solvi posse quoad thorum, et cohabitationem. *id.*
XV. An matrimonium fidelium consummatum, solubile sit quoad vinculum, variæ sententiæ afferuntur. 82
XVI. Matrimonium insolubile esse quod vinculum, probatur ex verbo Dei, traditione, et ratione. 84
XVII. Solvuntur argumenta adversariorum. 94

CONTROVERSIA QUINTA.

De impedimentis matrimonii.

XVIII. De impedimentis Matrimonii in genere. 101
XIX. Non requiri ad essentiam Matrimonii, consensum parentum. 103
XX. Solvuntur argumenta Kemnitii. 106
XXI. De impedimentis, quæ inhabilem simpliciter faciunt contrahentem, id est, de Voto et Ligamine. 110
XXII. De impedimento criminis. 115
XXIII. De cultus disparitate. 116
XXIV. De impedimento Cognationis; quid sit Cognatio, et quot ejus gradus. 120
XXV. Sententiæ afferuntur de impedimento cognationis. 123
XXVI. Rationem Canonicam supputandi gradus, optimam esse, defenditur contra Bezam. 127
XXVII. Non omnia præcepta Levitici de gradibus cognationis, esse de jure naturæ. 129
XXVIII. Primum gradum consanguinitatis tam in recta, quam in transversa linea, et primum affinitatis in recta linea, jure naturæ interdictos esse, et ab homine indispensabiles 138
XXIX. Recte ab Ecclesia prohiberi conjugia, usque ad quartum, vel septimum gradum consanguinitatis, et affinitatis. 143
XXX. De Cognatione spirituali, et legali, deque publica honestate, et Affinitate ex fornicatione. 146
XXXI. De duobus impedimentis non dirimentibus. 147

CONTROVERSIA SEXTA.

XXXII. Causas Matrimoniales ad Ecclesiæ judicium pertinere. 148

CONTROVERSIA SEPTIMA.

XXXIII. De cæremoniis Sacramenti conjugii. 150

CONTROVERSIARUM

DE GRATIA PRIMI HOMINIS

LIBER UNICUS.

Cap. I. Proponitur controversia, fuerit necne primus homo cum dono aliquo supernaturali conditus. 169
II. Hominem non esse initio conditum, qualis nunc nascitur, sed multo feliciorem. 170
III. Primum hominem gratiam facientem in creatione accepisse. 173
IV. Non eguisse primum hominem in statu innocentiæ auxilio speciali, quod excitaretur ad bene operandum, vel ad vitanda peccata. 176
V. Supernaturale donum fuisse rectitudinem, quam primus homo in creatione accepit. 178
VI. Probatur veritas quartæ propositionis. 181
VII. Refelluntur argumenta contra superiorem sententiam. 185
VIII. Adamum, ejusque posteros nequaquam mori potuisse, nisi peccassent. 191
IX. Immortalitatem primi hominis supernaturalem fuisse, non naturalem. 193
X. Paradisum terrestrem, corporalemque fuisse, in quo Adam in statu innocentiæ habitavit. 194
XI. Solvuntur objectiones. 196
XII. Locum terrestris paradisi, a cognitione humana remotissimum esse. 198
XIII. Solvuntur objectiones. 201
XIV. Paradisum adhuc superesse. *id.*
XV. In paradiso non solum homines, in statu innocentiæ, sed etiam animantia rationis expertia habitatura fuisse. 203

XVI. Cherubin custodientia paradisum, non spectra aliqua, sed veros, sanctosque Angelos fuisse. 204
XVII. Cur diceretur lignum quoddam arbor scientiæ boni et mali. *id.*
XVIII. Lignum vitæ perfectam immortalitatem afferre potuisse. *id.*
XIX. Solvuntur objectiones. 206

CONTROVERSIARUM

DE AMISSIONE GRATIÆ

LIBER PRIMUS.

Cap. I. De peccati definitione. 213
II. Peccati partitiones. 214
III. De discrimine peccati mortalis, et venialis. 215
IV. Referuntur sententiæ hæreticorum. 216
V. Refellitur sententia Joviniani et Pelagii. 219
VI. Diluuntur objectiones Pelagianorum. 221
VII. Refellitur error Joan. Wicleffi, et Joan. Calvini. 224
VIII. Refellitur error Lutheranorum. 226
IX. Peccatum veniale natura sua distingui a mortali, ostenditur ex Scripturis. 229
X. Idem ostenditur ex traditione Ecclesiæ, et Patrum. 233
XI. Idem probatur ex ratione. 235
XII. Diluuntur objectiones ex Scripturis. 237
XIII. Solvuntur objectiones ex Patribus. 242
XIV. Diluntur objectiones ex naturali ratione petitæ. 245

CONTROVERSIARUM

DE AMISSIONE GRATIÆ

LIBER SECUNDUS.

Cap. I. De erroribus circa primariam causam peccati. 248
II. Eplicatur status quæstionis. 250
III. Sententia Zwinglii, Calvini, et Bezæ ex verbis ipsorum in medium adducitur. 251
IV. Ex sententia Zwinglii, Calvini, et Bezæ recte colligi, Deum esse auctorem peccatorum, quæ a nobis fiunt. 255
V. Ex Zwinglii, Calvini, et Bezæ sententia sequi, Deum vere, ac proprie peccare. 258
VI. Ex doctrina Calvini, Zwinglii, Bezæ, et similium colligi, Deum solum vere peccare, non autem homines. 261
VII. Ex doctrina Zwinglii, Calvini et Bezæ, non male colligi nihil esse peccatum, nisi falsam opinionem, ut volunt Libertini. 263
VIII. Probatur ex divinis litteris, Deum nec peccare, nec esse peccati auctorem. *id.*
IX. Probatur testimoniis Patrum, Deum non esse peccati auctorem. 266
X. Eadem veritas rationibus comprobatur. 269
XI. Refelluntur objectiones deprompta ex divinis litteris. 271
XII. Solvuntur objectiones ex aliis testimoniis Scripturæ. 272
XIII. Solvuntur objectiones ex aliis Scripturæ locis. 276
XIV. Solvuntur objectiones ex aliis Scripturæ testimoniis petitæ. 280
XV. Explicantur alia Scripturæ testimonia. 285
XVI. Explicantur loca aliquot S. Augustini, quæ in speciem favere videntur adversariis. 286
XVII. Solvuntur objectiones ductæ ex ratione. 293
XVIII. Solvitur objectio, quæ a Theologis proponi solet veritatis explicandæ gratia. 297

CONTROVERSIARUM

DE AMISSIONE GRATIÆ

LIBER TERTIUS.

Cap. I. De tentatione, quæ peccatum primorum parentum præcessit, quodque primi parentes vere peccaverint. 302
II. Cur Deus permiserit tentari hominem, quem sciebat casurum. 304
III. De serpente, qui Evam seduxit, quod verus et naturalis fuerit serpens, quodque per eum diabolus sit locutus. 306
IV. Primum peccatum parentum primorum fuisse superbiam. 308
V. Solvuntur objectiones, et explicatur, quæ fuerit superbia primorum hominum. 311
VI. Primos parentes amisisse fidem, et quæ fuerit eorum infidelitas. 314
VII. Adamum proprie non fuisse seductum. 316
VIII. Primum Adami peccatum non potuisse esse veniale. 318
IX. Peccatum Adami gravius fuisse quam peccatum Evæ. 319
X. Peccatum primi hominis fuisse aliquo modo peccatorum omnium gravissimum, non tamen absolute. 321
XI. De pœna primi peccati. 322
XII. De pœnitentia, et salute primorum hominum. 325

CONTROVERSIARUM

DE AMISSIONE GRATIÆ

LIRER QUARTUS.

Cap. I. Proponitur materia disputationis sequentis, et qui de ea scripserint breviter indicantur. 328
II. Referuntur errores circa primam quæstionem, quæ est, an sit aliquod peccatum originis. 329
III. Derivari ex peccato Adami in posteros aliquod veri nominis peccatum, probatur ex cap. 5. ad Romanos. 333
IV. Idem probatur ex aliis testimoniis Scripturæ divinæ. 339
V. Probatur eadem veritas testimoniis Patrum, qui ante Pelagianam hæresim exortam scripserunt. 342
VI. Probatur eadem veritas ex definitione Ecclesiastica. 344
VII. Res eadem rationibus confirmatur. 345
VIII. Diluuntur objectiones ex Scripturis. 348
IX Explicantur testimonia Patrum, quæ Pelagianis in speciem favere videntur. 352
X. Diluuntur argumenta ducta ex ratione. 357
XI. Explicatur quæstio de origine animæ. 359
XII. Explicatur quomodo peccatum originis traducatur, et solvitur argumentum Pelagianorum, quod cap. x. extremo propositum fuerat. 368
XIII. Non ab Evo, sed a solo Adamo peccatum originale trahi. 370
XIV. Ad filios fidelium peccatum originis pertinere, quemadmodum ad filios infidelium. 371
XV. B. Virginem Mariam sine peccato originali conceptam fuisse. 373
XVI. Solvuntur argumenta, quæ adversus immaculatam B. Virginis conceptionem fieri solent. 378
XVII. Refelluntur mendacia et calumniæ Kemnitii, circa B. Virginis conceptionem. 383
XVIII. Non transire ad posteros per generationem omnie peccata parentum, sed primum tantum primi hominis lapsum. 384

CONTROVERSIARUM

DE AMISSIONE GRATIÆ

LIBER QUINTUS

Cap. I. Proponitur sententia, sive potius absurdissima hæresis Illyrici. 386
II. Refutatur error Illyrici, qui asseruit peccatum originis esse substantiam. 388
III. Solvuntur argumenta Illyrici. 391
IV. Proponitur et refellitur secundus error, qui est multorum Lutheranorum. 398
V. Proponitur tertius error, qui est communis omnibus Lutheranis et Calvinistis. 401
VI. Refutatur calumniæ, et mendacia hæreticorum.
VII. Refuntatur ex Scripturis tertius error, qui est apud Lutheranos communis. 405
VIII. Refellitur idem error ex testimoniis sanctorum Patrum. 410
IX. Refellitur idem error variis rationibus. 414
X. Solvuntur argumenta adversariorum, deprompta ex cap. 6. 7. et 8. ad Roman. 416
XI. Solvuntur objectiones ex aliis Scripturæ locis depromptæ. 422
XII. Solvuntur objectiones ex Patribus. 425
XIII. Respondetur ad loca, quæ producuntur ex Augustino. 430
XIV. Solvuntur objectiones ex ratione. 436
XV. Refellitur eorum Catholicorum sententia, qui peccatum originis in quadam positiva qualitate constituunt. 440
XVI. Refellitur error Alberti Pighii, et Ambrosii Catharini. 444
XVII. Explicatur vera sententia de natura peccati originis. 446
XVIII. Probatur sententia in superiori capite explicata. 447
XIX. Probatur altera pars ejusdem sententiæ. 449
XX. Refelluntur objectiones quæ fieri possunt contra doctrinam capitis superioris. 451

CONTROVERSIARUM

DE AMISSIONE GRATIÆ

LIBER SEXTUS

Cap. I. Variæ sententiæ de pœna peccati originalis post hanc vitam. 454
II. Refellitur prima et secunda sententia, atque asseritur, parvulos sine Baptismo decedentes, mortis æternæ pœna esse damnandos. 455
III. Respondetur ad objectiones contra doctrinam capitis superioris. 460
IV. Refellitur quinta opinio, atque asseritur, parvulos sine Baptismo decedentes, non puniendos pœna sensus, sive ignis sensibilis. 465

V. Respondetur ad objectiones contra doctrinam capitis superioris. 467
VI. Refellitur tertia opinio, et asseritur, probabile esse, parvulos non baptizatos passuros interiorem animi dolorem, quamvis mitissimum. 470
VII. Respondetur ad objectiones contra doctrinam capitis superioris. 472
VIII. Proponitur methodus futuræ disputationis de pœna peccati in hac vita. 473
IX. Enumerantur morbi sive vulnera mentis humanæ. 474
X. De morbis, ac vulneribus voluntatis. 475
XI. De vulnere partis animæ inferioris. 477
XII. De miseriis hominum quoad corpus. 478
XIII. De miseriis naturæ humanæ, quæ extrinsecus accedunt. 479
XIV. Ostenditur contra Pelagianos concupiscentiam esse malam. 480
XV. Non solum concupiscentiam, sed omnes miserias humanæ naturæ pœnas esse peccati. 481
XVI. De effectu peccati originalis, quid sentiant nostri temporis hæretici. 483

CONTROVERSIA GENERALIS

DE REPARATIONE GRATIÆ.

IV. Probatur veritas capite superiore explicata. 506
V. Solvuntur objectiones. 509
VI. Gratiam gratum facientem re non distingui ab habitu charitatis. 511
VII. Solvuntur objectiones. 515
VIII. Charitatem esse virtutem creatam, non ipsum Spiritum sanctum. 518
IX. Solvuntur objectiones. 520
IX. Proponitur octava propositio, et explicatur definitio prædestinationis. 555
X. Prædestinationis nullam esse causam in nobis, probatur ex divinis litteris. 557
XI. Idem probatur ex traditione Ecclesiæ. 559
XII. Idem probatur rationibus ex Scriptura, et traditione depromptis. 561
XIII. Solvuntur argumenta contra propositionem octavam. 566
XIV. Solvuntur argumenta ex Patribus. 569
XV. Solvuntur argumenta ex rationibus, et simul ostenditur, non solum ad gratiam efficacem, sed etiam ad gloriam, gratis homines eligi. 572
XVI. Causam reprobationis impiorum partim ad solam Dei voluntatem, partim ad peccata pravisa referendam esse. 575
XVII. Quid intersit inter hominum et Angelorum electionem sive reprobationem. 578

CONTROVERSIARUM

DE GRATIA ET LIBERO ARBITRIO

LIBER TERTIUS.

Cap. I. Præmit untur aliqua ante ipsam tractationem id est, argumentum totius operis, summa præcipuarum difficultatum, et qui scripserint de libero arbitrio. 581
II. De nomine liberi arbitrii. 582
III. De liberi arbitrii definitione. 583
IV. Quænam libertas sit necessaria ad liberum arbitrium. 584
V. Probatur sententia communis, quæ ad liberam arbitrium exigit libertatem a necessitate. 585
VI. Solvuntur argumenta contraria. 587
VII. An liberum arbitrium sit potentia, proponuntur variæ Theologorum sententiæ. 590
VIII. Probatur liberum arbitrium esse potentiam, videlicet ipsam voluntatem, eamque sic esse liberam, ut tamen determinetur a judicio ultimo practicæ rationis. 591
IX. Solvuntur argumenta contra conclusiones capitis superioris. 595
X. Liberum arbitrium non esse potentiam tantum passivam, nec partim passivam, partim activam, sed simpliciter et absolute activam. 599
XI. Solvuntur argumenta contra doctrinam capitis superioris. 601
XII. Per liberum arbitrium non expeti mala, sed bona. 603
XIII. Liberum arbitrium esse tum præsentium, tum futurorum. 604
XIV. Liberum arbitrium non esse finis, sed mediorum ad finem. 606
XV. Subjectum liberi arbitrii non posse esse nisi naturam intelligentem. 608
XVI. Probatur, Deum esse liberi arbitrii. 609
XVII. Solvuntur argumenta contraria. 612
XVIII. De fine liberi arbitrii, id est, quare Deus creaverit Angelos, et homines libero arbitrio præditos. 614

Atrebati. — Ex typ. PLANQUE et Sociorum.